

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 marca 2015 r., skierowanym przeciwko pozwanej (...) sp. z o.o. w W., powódka M. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 7715,39 zł brutto. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż pomimo łączącej strony umowy o pracę, pozwana nie wypłaciła jej wynagrodzenia za pracę w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 6 stycznia 2015 roku oraz wynagrodzenia za czas choroby w okresie od dnia 7 stycznia 2015 r. do dnia 8 lutego 2015 r. (pozew k. 3-4).

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 kwietnia 2015 r. pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż powódka doprowadziła do powstania po stronie pracodawcy znacznej szkody. Wypłata jej wynagrodzenia w takich okolicznościach byłaby zatem sprzeczna z zasadami współżycia społecznego (odpowiedź na pozew k. 24-27).

Na rozprawie w dniu 30 lipca 2015 r. powódka sprecyzowała powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanej spółki kwoty 5.227,60 zł, na którą składa się kwota wynagrodzenia zasadniczego za okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 6 stycznia 2015 r. w kwocie 940,90 zł brutto oraz wynagrodzenie za okres choroby w kwocie 4.286,70 zł za okres od 7 stycznia 2015 roku do 8 lutego 2015 roku, zaś w pozostałym zakresie cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (protokół rozprawy k. 49-50v.).

Ostatecznie formułując stanowisko procesowe powódka na rozprawie w dniu 24 marca 2016 r. podtrzymała stanowisko jak dotychczas żądając łącznie kwoty 5.227,60 zł oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz ustawowych odsetek od kwoty 940,90 zł od dnia 11 lutego 2015 r., zaś od kwoty 4286,70 zł od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w pozostałym zakresie powódka cofnęła powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Pozwany zaś konsekwentnie wnosił o oddalenie powództwa (protokół z rozprawy k.154-155v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. w W. od dnia 3 lutego 2014 r. na stanowisku PR Manager, na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Szczegółowy zakres obowiązków powódki stanowił załącznik nr 1 do umowy. Zgodnie z treścią umowy, pracodawca zobowiązał się wypłacać powódce wynagrodzenie w wysokości 5.645,41 złotych brutto miesięcznie, płatne z dołu do dziesiątego dnia następnego miesiąca kalendarzowego (umowa o pracę k. k. 5-8, k.20, akta osobowe - część B).

W sierpniu 2014 roku, w związku z zapotrzebowaniem pozwanego pracodawcy na magazyn do przechowywania sprzętu i akcesoriów gastronomicznych, powódka została poproszona o znalezienie odpowiedniego magazynu. Ze względu na brak dostępnych magazynów spełniających oczekiwania pracodawcy, powódka poprosiła swoich rodziców, K. i G. P. aby przechowali rzeczy należące do (...) Sp. z o.o. w W. w swoim magazynie w Z., za minimalną stawkę - 1.000 zł miesięcznie. Rodzice powódki zgodzili się. Pracodawca również przystał na wskazane wyżej warunki przechowania rzeczy. W związku z powyższymi ustaleniami nie sporządzono umowy w formie pisemnej oraz nie doprecyzowano jasno okresu przechowania rzeczy w magazynie.

W grudniu 2014 roku pozwana spółka za pośrednictwem powódki zapłaciła K. i G. P. kwotę 4000 zł za przechowywanie ruchomości w okresie do grudnia 2014 r.

Pismem z dnia 10 stycznia 2015 roku rodzice powódki wezwali pozwaną spółkę do odebrania rzeczy z magazynu do dnia 12 stycznia 2015 roku jednocześnie informując, iż uchybienie wyznaczonego terminu skutkować będzie karami w wysokości 100 zł za każdy dzień zwłoki. W odpowiedzi na powyższe pismo w dniu 15 stycznia 2015 r. pozwana spółka wezwwała K. i G. P. do wydania ruchomości z magazynu. W dniu 29 stycznia 2015 roku K. P. poinformowała pozwaną spółkę, iż warunkiem wydania rzeczy jest rozliczenie się przez pozwaną.

Poza powyższą korespondencją, w sprawach związanych z odebraniem przedmiotów przechowywanych w magazynie pozwana spółka kontaktowała się głównie z powódką. Dodatkowo w celu odebrania powyższych rzeczy pracownicy pozwanej spółki w dniach 15 stycznia 2015 roku i 22 stycznia 2015 roku udali do Z.. Obecna na miejscu matka powódki odmawiała wydania rzeczy z magazynu wskazując, iż między nią a firmą (...) nie zostały jeszcze uregulowane należności oraz twierdząc, iż wyda rzeczy po otrzymaniu akceptacji takiego działania przez powódkę. W trakcie drugiego ze wskazanych wyżej spotkań mających na celu odebranie rzeczy z magazynu pozwana wezwała policję, jednak właścicielka magazynu konsekwentnie odmawiała wydania rzeczy znajdujących się w magazynie. Pozwany w związku z tą próbą odebrania rzeczy z magazynu poniósł koszt wynajęcia firmy transportowej w kwocie 250 zł.

Po bezskutecznych próbach odebrania rzeczy z magazynu, w późniejszym okresie pozwana prowadziła z rodzicami powódki korespondencję w tej sprawie. Ostatecznie rzeczy z magazynu wydano pozwanej spółce w maju 2015 r. W związku z trwającym sporem dotyczącym wydania rzeczy z magazynu pozwana w 2015 roku zmuszona była dokonać zakupu nowego wyposażenia kawiarni (zeznania powódki k. 155v., list przewozowy k. 75, korespondencja k. 77-99, wezwanie k. 99, wpłata za magazyn k. 76, pismo k. 15, wezwanie do wydania ruchomości k. 98, zeznania świadka A. D., zeznania świadka M. S. k. 128v. notatka k. 129, zeznania świadka A. Ś. k. 50v, faktura k. 32, wezwanie do wydania ruchomości z załącznikiem k. 99-102)

Powódka za okres od 1 stycznia 2015 roku do 6 stycznia 2015 roku nie otrzymała wynagrodzenia za pracę w kwocie 940,90 zł. W okresie od dnia 7 stycznia 2015 r. do dnia 27 marca 2015 r. powódka pozostawała nieprzerwanie niezdolna do pracy z powodu choroby. W związku z powyższym za okres od 7 stycznia 2015 roku do 8 lutego 2015 roku przysługiwało jej wynagrodzenie za czas choroby w kwocie 4286,70 zł, zaś następnie zasiłek chorobowy. Wszystkie zaświadczenia o niezdolności do pracy powódka przekazywała pracodawcy w terminie (okoliczności niesporne, zwolnienia lekarskie k. 11-12a, korespondencja z ZUS k. 9- 10, zeznania powódki k. 155v.).

W związku z problemami związanymi z odbiorem rzeczy z magazynu, A. S. jako członek zarządu pozwanej postanowiła nie wypłacić powódce wskazanego wyżej wynagrodzenia. Pozwana uznała, że powódka pośredniczyła w zawieraniu umowy i była ona pośrednio odpowiedzialna za problemy z wydaniem rzeczy i koszty jakie w związku z tym poniosła spółka. Powódka w związku z rozliczeniami związanymi z magazynowaniem rzeczy pozwanej spółki nie wyrażała zgody na dokonywanie jakichkolwiek potrąceń z jej wynagrodzenia (akta osobowe, zeznania świadka A. S. k. 154v.)

Pracodawca nie zdecydował się wypłacić powódce powyższego wynagrodzenia pomimo odzyskania rzeczy z magazynu. M. K. zakończyła pracę w pozwanej spółce na przełomie maja i czerwca 2015 r. w wyniku rozwiązania z nią umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym (zeznania powódki k. k. 155v).

Wynagrodzenie M. K. w (...) Sp. z o.o. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 5.645,41 zł brutto miesięcznie (okoliczność niesporna, zaświadczenie k. 31).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się również na zeznaniach świadków: A. D., A. Ś., M. S., A. S. oraz powódki A. K..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wszystkich świadków, gdyż zeznawali spójnie, konkretnie i przekonująco w zakresie posiadanej przez siebie wiedzy. Ewentualne niewielkie rozbieżności w zeznaniach świadków nie podważają ich wiarygodności, ale są wynikiem różnego zakresu dostępu do informacji i różnego zakresu wiedzy dotyczącej okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy. W konsekwencji Sąd uznał powyższe zeznania za w pełni przydatne dowody dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki A. K., gdyż korespondowały z dowodami z dokumentów i składały się wraz z nimi na spójną i logiczną całość, nie budzącą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 kp, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 kp, pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy. Jednocześnie jak wynika z treści art. 84 kp. pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę.

Art. 80 kp, przewiduje, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Jednym z takich przepisów jest art. 92 § 1 pkt 1 kp, zgodnie z którym, za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu.

Stosownie do treści art. 94 pkt 5 k.p., pracodawca jest obowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 maja 2008 r. (II PK 331/07), niewypłacenie nawet części wynagrodzenia stanowi naruszenie podstawowego obowiązku wobec pracownika.

Zgodnie z treścią art. 85 § 1 -3 k.p., wypłaty wynagrodzenia dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Jeżeli zaś ustalony dzień wypłaty wynagrodzenia za pracę jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenie wypłaca się w dniu poprzedzającym.

Prawidłowa wypłata wynagrodzenia obejmuje prawidłową wysokość wynagrodzenia, właściwą formę, termin oraz dotrzymanie zasad dopuszczalnych potrąceń.

Kwestię potrąceń z wynagrodzenia za pracę regulują przepisy art. 87 -91 kp. Jest to szczególna instytucja prawa pracy, obejmująca swoją treścią różne rodzaje zmniejszeń wynagrodzenia za pracę - tzw. potrącenie właściwe, pobranie, odliczenie i zmniejszenie wynagrodzenia (por. W. Niewiadomski, Potrącenie z wynagrodzenia za pracę, PiP 1962, nr 2, s. 296 i n.; T. Zieliński, Prawo pracy. Zarys systemu, cz. II, s. 305-307). Przepis art. 87 § 1 kp przewiduje trzy sposoby zmniejszania wynagrodzenia za pracę pracownika: odliczenie należności publicznych (§ 1 zdanie pierwsze), potrącenia (§ 1 pkt 1-4, § 2-5), odliczenie wynagrodzenia wypłaconego za okres nieobecności (§ 7). Ponadto dopuszczalne są potrącenia z wynagrodzenia za zgodą pracownika (art. 91 k.p.) udzieloną w formie pisemnej.

Powyższy katalog okoliczności, w których pracodawca może dokonać potrącenia z wynagrodzenia pracownika ma charakter zamknięty i powyższe przepisy nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający z uwagi na szczególną ochronę wynagrodzenia za pracę. Jednocześnie zgodnie z wyrokiem składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 23 stycznia 1976 r. (V PZP 11/75, LexisNexis nr 308231, OSPiKA 1976, nr 11, poz. 197), art. 87 § 3 i 4 określające granice dopuszczalnych potrąceń z wynagrodzenia za pracę wyłączają, w zakresie normowanym przez te przepisy, stosowanie ograniczeń egzekucji z wynagrodzenia za pracę ustanowionych w art. 833 i 1083 k.p.c. (uchwała składu 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 23 stycznia 1976 r., V PZP 11/75, LEX nr 12355).

W konsekwencji fakt, np. wadliwego wykonania pracy przez pracownika nie uprawnia pracodawcy do potrącenia wynagrodzenia temu pracownikowi, a jedynie do zmniejszenia jego wysokości (art. 82 k.p.). Pracownik nabywa wówczas prawo do wynagrodzenia, jednakże w niższej kwocie- adekwatnej do jakości i ilości świadczonej przez niego pracy (art. 78 § 1 kp). Podkreślić jednak należy, że w takiej sytuacji pracownik nie nabywa prawa do wynagrodzenia

w całości lub części, jedynie jeżeli ze swej winy wadliwie wykonał pracę. W razie braku winy pracownika pracodawca jest obowiązany zapłacić mu wynagrodzenie, co jest wyrazem ryzyka osobowego obciążającego pracodawcę.

Podobnie fakt wyrządzenia szkody pracodawcy przez pracownika nie uprawnia do dokonywania potrąceń z wynagrodzenia. Odpowiedzialność odszkodowawczą pracownika regulują bowiem przepisy art. 114-122 kp.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych stwierdzić należy, że niewątpliwie pozwana spółka nie uregulowała spornych należności wobec powódki w terminie, tj. nie wypłaciła należnego wynagrodzenia za pracę za okres od 1 stycznia 2015 r. do 6 stycznia 2015 r. oraz za okres niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie od dnia 7 stycznia 2015 r. do dnia 8 lutego 2015 r. Jednocześnie w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne okoliczności uzasadniające odmowę wypłaty powódce powyższych kwot. W tym okresie powódka pozostawała bowiem pracownikiem pozwanej spółki i świadczyła pracę na rzecz tej spółki, a następnie od 7 stycznia 2015 roku pozostawała niezdolna do jej wykonywania z powodu choroby. W konsekwencji nie było przesłanek ani do obniżenia, ani do potrącenia należnego powódce wynagrodzenia, szczególnie, że, jak już wspomniano, znaczna jego część przysługiwała powódce w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby. Strona pozwana nie wykazała bowiem aby powódka wadliwie wykonała pracę, ani tym bardziej, aby istniały przesłanki do jakichkolwiek potrąceń z wynagrodzenia powódki.

Nie uzasadnia też w żadnej mierze pozbawienia powódki wynagrodzenia przekonanie pozwanego, iż to powódka ponosi główną odpowiedzialność za spór dotyczący magazynowania ruchomości pozwanej. Niezależnie bowiem od wskazanego wyżej braku podstaw prawnych pozbawienia powódki, i to całości wynagrodzenia, z takiego powodu, podkreślić należy, że to nie powódka była właścicielem magazynu, nie ona zawarła umowę odnośnie przechowywania rzeczy w magazynie z pozwaną spółką i w końcu nie ona była stroną sporu prowadzonego przez pozwaną odnośnie wydania rzeczy z magazynu. Jednocześnie fakt, iż stroną tego sporu byli rodzice powódki nie może automatycznie oznaczać odpowiedzialności powódki jako pracownika pozwanej.

Nie można też zgodzić się z argumentacją powodowej spółki jakoby zasądzenie na rzecz powódki spornego wynagrodzenia w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy naruszało art. 8 kp. Powyższy przepis pozwala bowiem ocenić konkretne działanie albo zaniechanie strony jako nadużycie prawa, jeśli występuje jedna z dwóch przesłanek: obiektywna sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub obiektywna sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. W ocenie Sądu, w świetle przywołanych wyżej i omówionych okoliczności faktycznych żadna z powyższych ewentualności nie zaistniała. Konflikt pomiędzy pozwaną a rodzicami powódki, nawet jeśli powódka odegrała w nim aktywną rolę, nie pozwala bowiem pozbawić powódki wynagrodzenia za wykonaną pracę, jak również wynagrodzenia przysługującego jej w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby. Tego rodzaju zachowanie pozwanego stanowi bowiem niedopuszczalne przeniesienie na pracownika ryzyka prowadzenia działalności gospodarczej. Nie zasługuje również na uwzględnienie argument jakoby takie zachowanie wobec powódki uzasadnić miały straty poniesione przez pozwaną. Sporne wynagrodzenie dotyczy bowiem okresu od 1 stycznia 2015 roku do 8 lutego 2015 roku, czyli początkowego okresu konfliktu stron, przed podnoszonym przez stronę pozwaną zakupem nowego sprzętu na miejsce tego, przechowywanego w magazynie w Z.. W ocenie Sądu okoliczność ta dowodzi zaś, że strona pozwana już na początku konfliktu arbitralnie założyła, że wynagrodzenia powódce po prostu nie wypłaci, co poniekąd potwierdzają zeznania świadka A. S., zaś prezentowana w toku procesu argumentacja odnosząca się do poniesionych przez pozwaną spółkę strat stanowi rodzaj przyjętej taktyki procesowej mającej post factum uzasadnić taką decyzję pracodawcy.

Tymczasem w orzecznictwie sądowym dominuje pogląd, że nie może powoływać się na naruszenie zasad współżycia społecznego ten, kto sam je narusza. Pozwany zarzucając powódce nielojalność, sam zaś naruszył podstawową zasadę odwołującą do szczególnej ochrony wynagrodzenia za pracę, arbitralnie odmawiając w spornym okresie wypłacenia całości należnego wynagrodzenia powódce, również po zwrocie rzeczy z magazynu.

Z tych względów, mając na uwadze przywołane wyżej przepisy oraz treść umowy o pracę powódki, orzeczono jak w punkcie I wyroku zasądzając od pozwanej na rzecz powódki niesporną pod względem rachunkowym kwotę 940,90 zł

tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 6 stycznia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2015 r. i kwotę 4.286,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015 r. tytułem wynagrodzenia za okres choroby.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 300 kp w zw. z art. 481 § 1 kc oraz treścią umowy o pracę łączącej strony, określającą termin wypłaty wynagrodzenia na 10 dzień kolejnego miesiąca

W pozostałej zaś części, Sąd na podstawie art. 355 § 1 kpc w zw z art. 203 § 1 kpc i art. 469 kpc postępowanie w sprawie umorzył mając na względzie skuteczne częściowe cofnięcie pozwu przez powódkę.

O kosztach postępowania Sąd orzekł, mając na uwadze charakter zgłoszonych roszczeń, wartość przedmiotu sporu i niezbędny nakład pracy pełnomocników stron oraz przyczynienie się do jej wyjaśnienia oraz rozstrzygnięcia, a także datę złożenia pozwu w niniejszej sprawie. W konsekwencji zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki koszty procesu w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki, ustalone na podstawie § 6 ust. 4 w zw. z art. 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 477² §1 kpc Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia.

SSR Ewa Dmitruk

Zarządzenie: (...).